

Mennydörgő

némaság

fine
selection

S P I R I T B L I S S

Spirit Bliss

Mennydörgő
németség

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

*Nektek, drága Olvasóim,
akik elűztétek az árnyékokat a világomból,
megvédtétek a sziszegő kígyóktól,
és korántsem néma szeretetetekkel
még a mennydörgést is túlzengtétek.
Jó olvasást! :)*

I. rész

Valami megszólítással vagy köszönéssel akartam kezdeni a levelemet, de valahogy egyik sem megfelelő. Vagy túl szeszélytelen, és így nem ille- ne ehhez a levélhez, vagy túl szeszélyes, és félek, megijesztene téged. Sokat gondolkostam azon, vajon megírjam-e ezt a levelet neked, és ha igen, mit tegyek bele, végül így döntöttem, az nem árt- hat senkinek, ha kiadom magamból a gondo- lataimat és érzéseimet, utólag még így is meg- gondolhatom magam. Maximum ezt a levelet is felteveszem, mint a többit, és soha nem tudsz majd a létezéséről.

Dupla malőr

CASPAR:

A síkátor üres volt – legalábbis elsőre úgy tűnt. Kellott néhány másodperc, mire észrevettem a kapualjban várakozó alakot, fekete, kapucnis kabátjában szinte beleolvadt az árnyékba. *Hát, eljött! Akkor sikerült meggyőződnöm...* – sóhajtottam mélyet. Hat teljes hónapomba telt, míg elnyertem annyira Sammy bizalmát, hogy fel merjem tenni neki a kérdést anélkül, hogy gyanakodni kezdene.

Munka kellett, ő pedig ismert valakit, aki ismerte a *Főnököt*. Nem valami fantáziadús névválasztás, az álca mégis tökéletesnek bizonyult. Nem sejtettük, kit rejt a fedőnév. A fickó olyan, akár egy fantom, nincs sem arca, sem valódi neve. Kósza információk szerint személyesen csak pár beavatott ismeri, de ők nem beszélnek. Kész csodának számít, ha valakit hajlandó bevonni a körébe, akkor is egy bizalmi személy ajánlására van szükség. Tisztában voltam azzal, hogy ez még csak a feladat eleje; ha elég ideig bizonyítom a hűségemet, remélhetőleg a legbelső körbe kerülhetek.

– Kíváncsi voltam, el mersz-e jönni... – csúsztatta le Sammy a fejéről a kapucnit. Hosszú, fekete haja előreomlott finom vonalú arcába.

Igazán szép nő volt, viszont rossz ötlet lett volna kikezdeni vele. Mikor utoljára próbálkozott vele valaki, másnap a kezében vitte be a sürgősségre a farkát. Legalábbis a városi legenda, amit a srácok terjesztettek egymás között, így szólt. Azt is pletykálták, hogy a nevelőapja molesztálta gyerekként, ezért nem viseli el a férfiak érintését. Nem igazán foglalkoztam ezekkel a történetekkel, Sammy mindig rendes volt velem, és ha nem is feltétel nélkül, de megbízott bennem, csak ez számított.

– Itt vagyok – álltam meg előtte.

– Biztosan jól meggondoltad? – adott még egy utolsó esélyt a kihátrálásra. Ha egyszer valaki belemászik a maffiába, nehezen keveredhet ki onnan. Legalábbis élve. Nekem is csak egyetlen esélyem van az életben maradásra: ha sikerül végleg rács mögé dugnom minden vezetőt, legfőképpen a Főnököt. *De ehhez megdönthetetlen bizonyítékok kellene!* Amit eddig összeszedtem, biztonságos helyen pihent, ám korántsem volt elég ahhoz, hogy elérjem a céloimat. Maximum néhány kisebb halat zárathatnánk vele dutyiba, de az olyan lenne, mintha néhány pikkelyének kitépésével próbálnánk eltenni láb alól a hétfejű sárkányt.

– Igen, ezt akarom – bólintottam határozottan.

– Akkor először is, jól jegyezz meg valamit! – emelkedett az orrom elé Sammy mutatóujja. – Csak a Főnök akarhat. Te maximum kérhetsz! – Hangja intő volt, akár egy anyáé, aki figyelmezteti a fiát, hogy mindig köszönjön a szomszédoknak. Alvilági jó modorra oktatótt, hogy túlélhessem.

– Értem és megjegyzem – biztosítottam róla. Pár másodpercig az arcomat fürkészte, mintha olvasni akarna bennem, aztán kilépett a kapualjból, és elindult a sikátor vége felé. Gondolkodás nélkül követtem.

A torkom minden egyes lépéssel összébb szorult. Nem az életemet féltettem, inkább csak az kínzott, amit életem útján magam mögött hagyok, ki tudja, mennyi időre. A családom, a barátaim... Julie...

Igazság szerint miatta vállaltam el ezt az egész küldetést. Nehezemre esett a közelében lenni úgy, hogy tudtam, semmi esélyem. Így hát kerestem egy jó okot, hogy megszökhessek az érzéseim elől. És előle. Azt reméltem, ki tudom majd verni a fejemből, ha elég időt töltök távol tőle, de egyelőre nem jártam sikerrel, és kezdtem kételkedni benne, hogy valaha sikerül-e elfelednem.

Kíváncsi voltam, hová megyünk, mégis jobbnak láttam kivárni a választ. Sammy nem szerette a felesleges fecsegést. Önkéntelenül is figyeltem a csípője ringását, és megrándult az ágyékom. Amióta megismertem Julie-t, alig voltam nővel, az utóbbi hét hónapban csak egyszer. Az egyik munkatársam össze akart hozni a felesége barát-nőjével. Elvittem vacsorázni, aztán fel magamhoz. Az aktus közepén rájöttem, alig várom, hogy vége legyen, és a nő elhúzzon. Nem akarom átverni vagy kihasználni, nem az a fajta férfi vagyok, egyszerűen csak összezavarodtam. Még sosem voltam oda senkiért úgy, ahogyan Julie-ért. Ő annyira... tökéletes.

Sokszor végigjártam a fejemben, mi lett volna, ha... Ha a golyó vagy a mérge végez Peterrel. Ha Julie szabad nő lenne. *Egy ideig persze gyászolt volna, de később talán kaptam volna egy esélyt...*

Bosszúsan felnyögtem a rám törő lelkifurdalástól. Peter rendes ember, barátféle, és az, hogy néha mégis a halálára gondolok, teljesen kikészített. Ezek a végletes érzések felkavarták a gyomrom. Szerettem Adamékkal lógni, de Julie-ék jelenlétében kínlódba élveztem a perceket. Kezdtem úgy vélni, mazochista vagyok, amiért mégis újra meg újra visszajárok Swansonékhoz.

Ahogy Sammy megállt, én is megtorpantam. Kérdőn néztem rá, mire a fal felé biccentett. Anélkül, hogy kimondta volna, tudtam, hogy mit akar. A vörös tégláknak támasztottam mindkét tenyeremet, és terpeszállásban előredőltem kissé. Keze határozottan tapogatott végig. Alapos volt, túl alapos, ám nem tett megjegyzést a nadrágomban talált felhúzott „fegyverre”. A fülem kissé égett, de úgy tettem, ahogyan ő, mintha mi sem történt volna. Valószínűleg egyszerűen elkönnyvelte, hogy adrenalinélvező vagyok, aki a stresszes helyzetektől indul be.

– Erre! – nyitotta ki végül előttem a fémajtót, ami mellett megmotozott.

Gondolkodás nélkül léptem be rajta. Ha félelmet mutatsz, felfalnak a ragadozók, ha határozottnak látnak, tisztelnek. Ez így megy az állatvilágban és az alvilág vadjai között is.

– Fiúk, ő itt Carl, Carl, ők itt a fiúk! George, Ridge és Terry – mutatott be a raktárhelyiség közepén álldogáló három srácnak. Meglepetten mértem végig őket. Arra számítottam, hogy majd kőkemény gengszterek közé kerülök, ehelyett huszonéves kölykökhöz hoztak. Sammy észrevehette a reakciómat, mert elmosolyodott. – Ebben a világban meg kell tanulnod a látszat mögé nézni – közölte velem.

– És most?

– Csak türelmesen. Most várunk. Helyezd magad addig is kényelembe! – mutatott körbe.

Tétovázva sétáltam az egyik falárához, és ráültem a tetejére. Nem szóltak rám, úgyhogy reméltem, nem robbanószert tárolnak benne. Rajzfilmbe illő jelenet lett volna, ahogy felrobban a hátsó felem, akár az egyik Kengyelfutó Gyalogkakukk-epizódban a Prérifarkasé.

Sammy a társai mellett maradt, és sutyorogni kezdtek – bármenynyire is füleltem, nem hallottam, miről. Mivel nem néztek még lopva sem felém, úgy sejtettem, nem rólam, és ez kissé megnyugtató.

Feszülten tördeltem az ujjaimat, és hálát adtam az égnek, hogy nem kell megjátszanom magam a szerepem kedvéért. Végül is, ha tényleg Carl lennék, akkor is joggal cidriznék a rám váró találkozástól.

Eddig nem nagyon gondoltam bele, mibe is keveredtem. Nem lehetett, mert ha elmélkedni kezdek a lehetséges jövőalternatívákon, biztosan elszúrok valamit. Ezt csak úgy lehet csinálni, hogy mindig az adott percnél élünk – kiképzés alatt a jelenlegi felettesemtől rengetegszer hallottam ezt a jó tanácsot, és igyekeztem ehhez az elvhez tartani magam.

Ahelyett, hogy azon törtem volna a fejemet, mi vár rám, inkább megfigyeltem újdonsült ismerőseimet. George volt csak magasabb nálam. Rövidre nyírt, koromfekete haj, sötét szemek, bőrdzseki, farmer és egy leharcolt sportcipő. Ridge-ről és Terryről le mertem volna fogadni, hogy testvérek, mert nagyon hasonló vonásaik voltak. Huszonöttnél egyikük sem volt idősebb, de úgy tippeltem, hogy valószínűleg még a huszonkettőt sem lépték át.

Valójában ez nem számított nagy csodának. Ezen a környéken a gyerekek nyolcévesen bandáztak; mire betöltötték a tízet, dílerek lettek, tizenkét-tizennégy éves korukban pedig már erőszakos bűncselekmények miatt loholhattunk utánuk. Egyszóval, bármilyen fiatalnak is néztek ki, nem becsülhettem le őket. A kabátjuk alatt valószínűleg ott lapult egy pisztoly, a csizmájukban vagy más rejtett helyen pedig a megszokott szűrőfegyverek.

Mikor Sammy mobilja megcsördült, arrébsétált a többiektől. Túl halkán beszélt, és a raktár fala felé fordult, így még az arcáról sem olvashattam. Visszafojtott lélegzettel vártam, hogy befejezze a beszélgetést, ám az jó hosszú ideig tartott.

– Hol ismerted meg Sammyt? – A szemem sarkából láttam, hogy George mellém lép, de csak akkor néztem fel rá, mikor megszólított.

– Ha nem mondta el, valószínűleg oka volt rá, nem igaz? – vontam fel a bal szemöldökömet. Néhány pillanatig az arcomat fürkészte, aztán elmosolyodott.

– Komálom az ürgét, tudja, mikor kell hallgatni – fordult hátra a barátaihoz, akik egyetértő vigyorgással bólogattak. – Ez nagy erény a mi szakmánkban. Ha nem tudod, mikor kell hallgatni, valószínűleg más hallgattat majd el.

– Igazán? – néztem rá célzásértékűen. Egy pillanatig nem esett le neki, aztán megint nevetésre készítettem. Vigyorogva mutatott magára fegyvert formázva az ujjával, és meghúzta a képzeletbeli ravaszt jelezve, hogy ez talált.

– A kapcsolatunk késni fog, de már úton van. Le kellett rendeznie valamit – vágta zsebre a telefonját Sammy. Feszülten bólintottam, nem igazán örültem a hírnek. Még több várakozás, még több stressz.

A többiek valószínűleg hozzászokhattak már ehhez, mert készültek. George és Ridge egy kabátzsebből elővarázsolt paklival kezdett kártyázni, csak Terry duzzogott egy ideig, míg Sammy oda nem adott neki egy magazint. Akkor leült az egyik fal melletti dobozra, és a bulvárhírek böngészésébe kezdett. Sammy ezek után egyszerűen csak odasétált az ablakhoz, és a kissé koszos üvegen át kibámult az üres síkátorra. A várakozás csak az én idegeimen játszott húrszagotató szólót.

Egy ideig azon merengtem, vajon mi is lesz a vége ennek az egésznek, de végül a gondolataim ismét visszatértek Julie-hoz. Az ablakon át beszűrődő fény alapján éppen csak hajnalodott, ezért most érhetett haza a Tap'sból. Talán zuhanyozik, vagy ebben a másodpercben dől be hullafáradtan az ágyba. Mellé.

Keserű íz költözött a számba. *Miért kell mindig eszembe jutnia? Miért nem tudom elfelejteni őt?* Persze a válasz nyilvánvaló volt: mert nem is akarom. Ehhez a sárszínű világhoz csak ő adott színeket.

Az önkínzásból furcsa megézés szakított ki, mely már korábban is jelentkezett néhányszor a munkám – és a magánéletem – során. Először nem értettem, miért is kapcsolt be a vészjelzőm, aztán rájöttem, hogy figyelnek.

Óvatosan fellestem, és szembe találtam magam Terry fürkésző tekintetével. Összevont szemekkel méregetett – mintha a homlokomra lenne írva valami, amit a betűk mérete miatt nehezen tud elolvasni –, majd ismét az újságba merült. Ahogy elindult végül Sammy felé, egyszerűen tudtam, hogy lebuktam. Fogalmam sem volt, mivel árultam el magam, de kétségtelenül elhibáztam valamit.

A szemem sarkából görcsösen meredtem a szemközti falra a többiek mozgását figyelve. *Menekülés* – ez volt az első gondolatom. Fegyvert nem hozhattam magammal, viszont azt le mertem volna fogadni, hogy a többieknek egész arzenál van. Sammy teste megfeszült, ahogy az újságra meredt.

Három...

Kettő...

Egy...

A legfelső láda a földre borult, ahogy egyetlen mozdulattal átvettem magam a halom másik oldalára, és beleakadt a lábam. Abban már biztos lehettem, hogy nem robbanóanyagot tárolnak benne, mert azzal a problémám véget is ért volna egy bummal. Ehelyett sok halkabb puffanás jött, a faládákba csapódó golyók lehettek.

Olyan kicsire húztam össze magam, amilyenre csak tudtam, ám nem sok esélyt láttam a túlélésre. Ahhoz, hogy eljussak a kijáratig, át kéne törnöm négyükön, ami lehetetlen küldetés. Magamban már búcsút vettem a világtól, mikor hirtelen újabb zajok érkeztek. A hangok alapján bezuhant egy ajtó, és kiáltások hangzottak fel. Nem mozdultam, csak vártam, hogy vége legyen, bármi is folyik a másik oldalon.

Ahogy csend lett, és élém toppant egy fekete cipő, mindenre felkészültem. Arra is, hogy a következő pillanatban golyót kapok a fejembe. Ezért is lepett meg, mikor egy kéz nyúlt felém, és felhúzott a földről.

– Ugye, tudja, fiam, hogy mekkora bajban van? – Felpillantottam Brook ügynök arcába, és megkönnyebbült sóhaj hagyta el a számát. Tétován felmértem a terepet. Ridge a földön feküdt, két rendőr épp most bilincselte össze a háta mögött a kezét. Több társunk biztosította és elkezdte átkutatni a helyszínt. Sammynek és a másik két srácnak viszont nyoma sem volt.

– Mi történt? – pillantottam le magamra, hogy megbizonyosodjak róla, egy isteni csodának köszönhetően tényleg nem lett belőlem ementáli.

– Ez – nyomta élém Brook a salátára gyűrt magazint, amit korábban Terry lapozgatott. Átvettem tőle, és hangosan elkáromkodtam magam. Egy cikk volt azokról a hírességekről, akik valamiféle bűnügybe keveredtek. Az egyik képen ott virított Julie, amint a társaságomban elhagyja a bíróság épületét a Jackson-per után.

– Azok a rohadt firkászok, hogy vinné el őket a kolera! – vágtam földhöz a magazint. Legszívesebben jól meg is tapostam volna, de a maradék méltóságom megőrzése érdekében erről végül inkább lemondtam. – Hat kibaszott hónap munkáját cseszték el!

– Sajnos ez nem minden... – Brook arckifejezése nem tetszett – gondterhelten simított végig ősziülő bajszán. Le mertem volna fogadni, hogy valami olyan következik, ami helyett inkább bevállalnék egy gyökérkezelést fájdalomcsillapító nélkül. – Hárman meglógtak, pontosan tudják, hogy néz ki, és elég profik ahhoz, hogy kiderítsék, ki maga, és merre találják. Jobb, ha egy időre meghúzza magát!

– Meghúzni? – ismételtém értetlenül.

– Mihamarabb el kell tűnnie az országból. Csak míg a Főnök rács mögé nem kerül – tette hozzá, de mind tudtuk, hogy mit jelent ez. A Főnök öt éve vette át az üzletet a mexikóiaktól, azóta pedig több-tucatnyi rendőr és ügynök dolgozott az elfogásán. A mai napig nem jártunk sikerrel.

Az életemnek annyi...

JOSSIE:

Az izgatottságtól hangyák masíroztak fel-alá a gyomromban, mégis visszafogtam magam. Nem akartam elrontani mindent azzal, hogy túlon túl feltűnően viselkedem. Ehelyett inkább elvállaltam a bébiszitter szerepét, és amint egyedül maradtam, kitakarítottam, megfőztem, gyorsan megterítettem, valamint előkészültem a tálaláshoz. Vagyis megcsináltam mindent, amit csak egy tini megtehet azért, hogy elégedetten megpaskolják a fejét egy „ügyes kislány” kíséretében.

Végezetül megálltam egy pillanatra az étkező közepén, és felmértem a helyzetet. A lakás úgy csillogott, hogy akár a padlóról is ehetünk volna, Fauniával minden rendben ment, és a vacsora is egész finomra sikeredett kóstolás alapján. *Mindent a győzelemért. Rajtam most már nem sok múlik...*

– Hol van a mami? – Fawn kérdően pislogott rám a kisasztala melőlől. Nem volt hozzászokva Camilla hiányához, és bár nagyon jól viselkedett, egész délután láttam rajta a nyugtalanságot. Az anyja ritkán hagyta magára, most is úgy kellett könyörögni neki, hogy hajlandó legyen kimozdulni végre. Végül csak azzal lehetett rábeszélni egy házon kívül eltöltött páros randira Peterékkal, hogy Julie-nak lenne

néhány kérdése a terhességről és szülésről, és egy olyan jó barát tanácsaira van szüksége, aki már átesett az anyává válás csodás, mégis bonyolult folyamatán. Persze, ez csak egy fedősztori volt ahhoz, hogy Julie finoman felvezesse a tervünket, és szövetségest találjon Adam ellen. Nem volt sok időnk sikerre vinni a hadműveletet – pontosan két nap, nem több.

– Most már hamarosan itt lesznek – biztosítottam az unokahúgomat az órákra pillantva.

Korábban elég lett volna Susan nénit meggyőzni – ő valószínűleg, némi egyezkedés után rá is bólintott volna a dologra –, de mióta Adamhez költöztünk, átadta neki a gyeplőt felettem. Egyszerűen nem tudtam mit kezdeni ezzel. Adam életem színdarabjában sosem apaszereplőt játszott, ő volt az elfoglalt bátyám, aki ha nagy ritkán felbukkant, az a hétköznapokat is ünneppé tette. Ám most, hogy egy házban éltem vele, egy otthonunk volt, mindent tudni és szabályozni akart. Engem viszont meglegyintett a szabadság lágy szele, minden a helyén volt ahhoz, hogy lerázhassam magamról a béklyókat legalább a nyári szünet idejére.

Eligazítottam az utolsó, kissé ferdén álló villát is, aztán az ablakhoz sétáltam, és félrehúзва a halványzöld függönyt, kinéztem az utcára. Az égbolton olyan szürke felhők gomolyogtak, akár az aszfalt, de egyelőre még csak lógott az eső lába. Adam kocsijának viszont nyoma sem volt.

Visszasétáltam az asztalhoz, és lehuppantam a helyemre. Fáradtan megdörzsöltem a szemem, ásítottam egy nagyot, végül nem volt túl sok időm megpihenni.

– Hamit! – csapkodta meg Fawn követelőzőn a székét, aztán bal kezének három ujját a szájába szuszakolta. Ezerszer elmondtuk neki, hogy a nagylányok már nem csinálnak hasonlót és egész mondatokban

beszélnek, de egyelőre feleslegesnek bizonyult az erőlködésünk. Minél inkább erőltettük, hogy viselkedjen háromévesként, annál inkább adta a kisbabát.

Meg akartam várni az etetéssel Camilláékat, végül mégis megadtam magam, nehogy gyermekük panaszkodni kezdjen a „gonosz” nagynénjére, aki hagyja éhezni. *Az nem igazán használna az ügyemnek...*

– Tudod, Skócia gyönyörű – kezdtem monológba, miközben szedtem neki egy keveset a sajtos tésztából. – Jó tapasztalatszerzés lenne elutazni oda. Új helyeket látnék, új embereket ismerhetnék meg, kicsit önállósodhatnék, de persze úgy, hogy közben lenne, aki felügyel rám – soroltam azokat az érveket, amiket Adamnek is el szándékoztam mondani. Ahogy felpillantottam, a nagy, kék szemek értetlenül néztek vissza rám. Nem zavartattam magam, csak folytattam. – Bepillantathatnék a zene világába is úgy igazán. Láthatnám, hogyan nyomják az igazi zenekarok, és ez segíthetne eldönteni, milyen utat válasszak. És... és elfelejthetném őt... – tettem hozzá halkabban.

Caspart a Jackson-ügy óta családi barátként kezeltük, bár számomra sokkal többet jelentett ennél. Ám most már hónapok óta felénk sem nézett, én pedig ahelyett, hogy túlléptem volna rajta és az iránta érzett lehetetlen szerelmen, egyre jobban hiányoltam.

– Az új környezet biztosan jót tenne. Végül is, ez csak egy buta felálgolás – bizonygattam saját magamnak. Simon, a legjobb barátom is ezt mondta, én pedig hinni akartam, hogy igaza van: *„Elmúlik, mint minden az életben. Csak idő kell hozzá... És egy érdekes kaland, ami eltereli a figyelmedet.”*

– Muszáj meggyőzőnöm... Adamet... – állt meg a kezem a tányérral az asztalka fölött, még mielőtt letehettem volna Faunia elé. Először fel sem tűnt a halk motozás, megszoktam már, hogy ha valaki az emeleten van, akkor a lépései alatt nyikorog kicsit a padló. Más talán

elkönyvelte volna rozogának a házat, de én örültem, hogy hallom, nem vagyok egyedül. Ám most Susan néni és Adamék is távol voltak, én mégis tisztán hallottam odafentről a neszeket.

Az adrenalin azonnal feldúlta a szervezetemet, szívverésem hű tükröt mutatott félelmeimnek. A sokktól néhány pillanatra képtelen voltam mozdulni, fogalmam sem volt, mit tehetnék. Végül ösztönösen cselekedtem. Felkaptam Fauniát, a konyhába siettem, kinyitottam a konyhaszekrény alsó részét, és a porcelántálak mellé ültettem.

– Maradj csöndben, prücsök, semmi baj! Most bújócskázunk egy kicsit – fedtem el a szemem a tenyeremmel, ahogy máskor, játék közben szoktam. Általában nyugodt gyerek volt, de még sosem hagytuk magára, bezárva, így csak remélni tudtam, hogy nem ijed meg, és kezd eszeveszett bömbölsbe. Óvatosan behajtottam a szekrényajtót egy alig észrevehető rést hagyva, aztán felmarkoltam a pultról egy kést meg a mobilomat, és behúzódtam az egyik sarokba.

Remegtek az ujjaim, miközben megnyomtam a gyorshívót. Utoljára talán akkor féltem ennyire, mikor hétévesen Mr. Hock rottweilere felkergetett az egyik fára, és vicsorgó szájában a fogai pengeélesnek tűntek. Ha akkor Ryan bácsi, a nagybátyám nem ment meg, fix, hogy kutyaeledelként végzem.

Ismét bebizonyosodott, hogy az idő relatív – néhány másodpercben telt csak, hogy halljam a halk kattantást, mégis egy örökkévalóságnak tűnt. Az egyébként ismerős és otthonos konyha, amiben milliószor vígan főzőcskéztam Camillával és Susan néniével, most megtelt árnyakkal és ijesztő hangokkal.

– Szia, Joss! Mindjárt otthon leszünk... – sóhajtott fel Adam a másik oldalon; azt hihette, képtelen vagyok kivárni, mire jutott Julie a rábeszéléssel. Eszembe sem jutott köszönni, csak halk, rémült sutogásra voltam képes.

– Valaki van a lakásban. – Egy gondolatnyi csend után Adam hangja hasonló tónust vett fel, mint az enyém.

– Tessék?

– Egy betörő. Odafent van az emeleten. Segíts! – szorult el a torokom, ahogy a plafon egy hangosabb zörejt közvetített felém. Régen sokat nevettem a horrorfilmekben. A buta szökék ahelyett, hogy azt tették volna, amit én, felrohantak az emeletre fegyver nélkül, és ezzel egyenesen belesétáltak a gyilkos karjaiba. Most valahogy mégsem nyújtott biztonságtudatot sem az éles penge, sem a hátamat védő fal. Az egyetlen, amire gondolni tudtam, hogy el szeretnék futni, jó messzire.

– Ki tudsz jutni a lakásból Fauniával?

– Nem tudom... Nem merek kimenni az előszobáig. Ha meghallja... – pislantottam a kijárat felé. Az emeletre vezető lépcsősor közvetlenül a kijárat ajtóval szemben van, az illető előbb ér le az emeletről a kulcszörgésre, mintsem gyerekekkel a kezemben ki tudjam nyitni a zárat és a két biztonsági zárat – mértem fel a lehetőségeimet.

– Akkor maradj, ahol vagy, nehogy felmenj! Egy perc, és ott vagyok! – hadarta Adam. Mielőtt bontotta a vonalat, hallottam, hogy beletapos a gázba.

Leeresztettem a mobilt a fülemtől; a kezem még mindig remegett, alig bírtam lélegezni. Adam mindjárt itt lesz, ha azt mondta, egy perc, akkor egy perc, nem több!

És aztán? – A józanság hangja csak késve lopakodott be az elmémbe. Utólag meg nem mondtam volna, miért nem a zsaruknak szóltam elsőként, de amint tudatosult bennem a döntésem következménye – Adam egyedül fog szembeszállni egy talán fegyveres bűnözővel –, azonnal javítottam a hibámat.

A hűtőajtóra pillantottam – Susan néni kiírta az összes telefonszámot egy tapadós cetlire, amire csak vészhelyzetben szükségem lehet.

Egyébként fejből tudtam a rendőrség, mentők és tűzoltók számát, de most a memóriám mintha megnyomta volna a delete-gombot.

– Városi Rendőr-főkapitányság, miben segíthetek? – érdeklődött egy kedves női hang, amint beírtam a mobilomba a megfelelő számokat. A nyugodtsága teljes ellentétben állt az én feldúltságommal.

– Jossie Swanson vagyok, betörték hozzánk. Egyedül vagyok itthon a hároméves unokahúggal. A címünk... – diktáltam be a pontos adatokat anélkül, hogy megvártam volna a nő válaszát – egyetlen másodpercet sem vesztegethettem! Mikor nem kaptam választ, emeltem a fülemtől a készüléket, hogy megnézzem, működik-e még. – Halló?

– Akkor kiküldök egy járőrt. – A bizonytalan felelettől cseppet sem éreztem magam nagyobb biztonságban – a nő nem vett túl komolyan. Megszoktam már, hogy gyerekként kezelnek, de egy ilyen helyzetben ezt elfogadhatatlan viselkedésnek tartottam egy felelőségteljes felnőttől. – Addig tartom a vonalat, hogy...

– Nem szükséges. Várom őket! – nyomtam ki a telefont, mert csak még jobban felidegesített a nő teszetszasága.

Fülelni kezdtem, odafent most csend honolt. Felébredt bennem a remény, hogy a betörő végzett, mikor valaki átsietett az előszobán. Nem tudhattam, hogy melyik hálót vette célba, de a gondolat, hogy az enyémben matat, minden idegsejtemet elborzasztotta. Nem is a tárgyaimat féltettem igazán – *ha akarja, vigye csak a laptopomat és az mp3-lejátszómat!* –, de mikor elképzeltem magam előtt, hogy a soha el nem küldött leveleim között kotorászik vagy az emlékfalamat tapogatja, az egyszerűen kiborított. Tétovázva nyomorgattam a kés markolatát, és a mobil órájára pillantottam. *Már rég letelt az az egy perc...*

Megnyitottam a telefonkönyvemet, és kikerestem Caspar számát. Hónapok óta próbáltam elérni, de vagy mással beszélt, vagy megszakította a hívást. Nem fűztem hozzá túl nagy reményt, hogy épp most hajlandó lesz beszélni velem, mégis úgy éreztem, valamit tennem kell. Nem kuporoghatok itt tétlenül!

Az ismerős csengőhangtól csökkent a két szemöldököm közötti távolság. Eltartottam magamtól a készüléket, hátha csak valami elektromos zavar, de még mindig tisztán hallottam. Itt, a lakásban, az emeleten. *Caspar?* Tétovázva tettem egy lépést előre, ám a dallam elhallgatott.

Gondolkodás nélkül, azonnal új hívást kezdeményeztem, mire odafentről felhangzott a zene első két üteme, amit csend követett. Ilyen véletlenek nem léteznek!

Zihálva meredtem a lépcsősor felé, végül futni kezdtem. Trappolva vágtattam fel az emeletre, ami bizonyította, hogy fogalmam sincs arról, mit is teszek épp. Ha a józan eszem működőképes, valószínűleg alaposan fejbe vág, mielőtt egyetlen centit is mozdulok, de ha Casparról volt szó, a józan eszem fogta a szalmakalapját, és elvonult sziesztázni.

Feltéptem az ajtót – a saját szobám ajtaját –, ahonnan a zajokat hallottam, és mikor a holdfényben megláttam az ablakban lógó alak sziluettjét, önkéntelenül kiáltottam rá. A hangom izgatott volt, karcos, mintha régóta nem hallathattam volna, holott alig egy perce használtam. Az ismeretlen egyik lába már odakint volt a párkányon, a másik még a szobám radiátorán támaszkodott – egyetlen mozdulatába került volna átlendülni, és örökre eltűnni az éjszakában. Nem hagyhattam.

A kés a földre esett, ahogy előreugorva két kézzel belekapaszkodtam a férfi kabátjába, hogy visszarántsam. Valószínűleg nem számított

ekkora örülségre tőlem, mert meglepetten felordított, mikor elvesztette az egyensúlyát, és velem együtt a szőnyegpadlón kötött ki.

Összegabalyodva gurultunk egészen az ágy lábáig, akár valami kezes-lábas hógolyó. A rám nehezedő súly és az orromba szökő férfias pézsmaillat kijózanított. *Mi van, ha ez nem is Caspar? Mi van, ha becsaptam magam, és egy vadidegen férfi fekszik rajtam?* A gondolattól mintha sokkal nehezebbé és valóságosabbá vált volna a hozzám szoruló test. Éreztem a kezét, combját, mellkasát és csípőjét magamon, ott volt mindenhol, mintha hozzám ragadt volna.

A következő pillanatok egy Beckett-féle, groteszk színielőadásnak tűntek. Korábban fogalmam sem volt róla, hogy ennyire hangosan tudok visítani, de most olyan éles hang hagyta el a számat, amelyről úgy véltem, még a szomszéd városban élőket is idevonzza majd. Örült módjára rúgkapáltam, ököllel ütve az ismeretlent, miközben szabadulni igyekeztem alóla.

Aztán az alak hirtelen eltűnt rólam, mintha az univerzum a kéresemre felszippantotta volna egy láthatatlan porszívóval. Nem értettem, mi történt, míg Adam dühös hangja be nem zengte a szobát.

– Szemétláda! Szállj le róla! – Az amúgy is rendetlenkedő szívem úgy gondolta, egészen a torkomig vándorol. Ülő helyzetbe szerencsétlenkedtem magam, de csak annyit láttam, hogy a bátyám a félhomályban a falhoz szorít valakit, és lesújt a jobb ökle.

– Adam! – Villany kattant, és Camilla rémülten mérte fel a terepet az újonnan jött világoosságban. – Caspar? – kerekedett nagyra a szeme, bennem pedig ismét eluralkodott az izgatottság. Igyekeztem a férfi arcába nézni, de Adam teljesen eltakarta.

– Mi a francot csinálsz itt? – hördült fel a bátyám, jobb keze még mindig a levegőben volt ütésre készen. Várta a választ, ami nem érkezett meg. – A fenébe, ha nem magyarázod meg öt másodpercen belül,

hogy miért törtél be az otthonomba, hogy aztán letámadd a húgomat, én esküszöm, barátság és jelvény ide vagy oda, péppé verlek! – A hangja fenyegető volt, tudtam, hogy értem képes lenne rá.

– Kellett... valami... – hallottam meg végre az Ő hangját. Ez elég erőt pumpált a lábamba ahhoz, hogy feltápáskodjak. Ahogy előre léptem, és Caspar arcába néztem, felém fordult. Tekintetében büntudat lángolt. – Ne haragudj! Nem akartalak megijeszteni.

– Még egyszer felteszem a kérdést! Mit csinálsz itt? – Adam nem foglalkozott a bocsánatkéréssel, vonásain továbbra is a düh uralkodott.

– Újabb problémákat... – Az idegen hangtól Camilla ijedten perdült meg, és egészen az íróasztalig hátrált. Összszarodva bámultam a szoba küszöbén álló, köpcös férfira, és a zavarom csak fokozódott, mikor előhúzott egy FBI-os jelvényt. Eddig csak filmekben láttam hasonlót, de első pillantásra igazinak tűnt. Adam is felé pillantott, aztán lassan lecsúsztak az ujjai Caspar kabátgallérjáról, és hátrébb lépett.

– Mi a fene folyik itt? – fordult immár az ügynök felé. Az komótosan végigsimított a bajszán, aztán beljebb lépett. A hirtelen sikantás mindannyiunkat meglepett. A szívem újra meglödült, ahogy Camilla megragadta a karomat, és aprót rázott rajtam.

– Fawn! Hol van a lányom? – Kellett néhány másodperc, mire a hallott kérdést feldolgozta az agyam, csak ezután voltam képes válaszolni.

– O... odalent hagytam. Várj! – siettem Camilla után. Hallani akartam Caspar magyarázatát, de biztos voltam benne, hogy Cam egyedül nem találná meg a kicsit a szekrény mélyén.

Úgy száguldott lefelé, hogy alig bírtam lépést tartani vele, aztán megállt az ebédlő közepén, és kétségbeesve körbenézett. A halk dúdolgatás tompán jutott el hozzánk, de csak az irányt adta meg, a pontos helyet nem. Megkerültem a sógornőmet, és lehajoltam a

konyhaszekrényhez. Ahogy kiemeltem Fauniát, Camilla máris melletttem termett, és átvette őt. Úgy szorította magához, mintha soha többé nem akarná elengedni. A kicsi vigyorogva énekelgette a dalt, amit előző este tanultunk, meg sem kottyant neki a kaland.

– Sajnálom, hogy a szekrénybe raktam, de...

– Jól tetted! Elrejtetted őt, köszönöm! – paskolgatta meg a karomat Camilla, miközben puszt nyomott a gyerekarcra.

– Mami, mikor esz? – követelte az elmaradt vacsorát Fawn, amint észrevette az asztalon maradt tésztát. Ahogy megütögette a száját és berregő hangot hallatott, Camből kiszakadt a megkönnyebbült nevetés.

– Az nem esz, hanem eszünk. Mondd, eszünk! – próbálta kijavítani a kislányt, aki továbbra is autómotornak képzelte magát. – Na, kincsem, ügyesen! Ne csináld ezt, hanem mondd szépen: eszünk! – Cam az asztal mellé lépett, hogy megtöltse az unokahúgom hasát, és közben beszélni tanítgassa. Nem ültette le a kisszékére, inkább a karjában tartotta – az ijedség jobban megviselte, mint kimutatta. Gyorsan az emelet felé spuriztam, Cam annyira el volt foglalva a gondolataival, hogy eszébe sem jutott visszatartani.

A szobám ajtaja előtt megtorpantam. Csukva volt, holott mikor kijöttem, tárva-nyitva hagytam – le mertem volna fogadni, hogy ha lenyomom a kilincset, még zárva is találom. Végül nem próbálkoztam meg vele, mert az jelezte volna a bent lévőeknek, hogy itt vagyok, akkor pedig biztosan elzavarnak. Helyette halkán még közelebb léptem, és a fületem a falpra szorítottam.

– Rohadtul dühös vagyok, ugye, tudod? – hallottam Adam hangját, amiből sütött, hogy tényleg így érez. Egyszer beszélt velem ilyen hangon, mikor Simonnal kimentünk a búvóhelyünkre, véletlenül elaludtunk, és este tizenegyre értem haza. – Nem is értem, hogy jutott

eszedbe ilyesmi! Nem gondoltál arra, hogy bajba kevered a családot? Legszívesebben... legszívesebben tényleg beverném a képedet!

– Csak nyugalom, Mr. Swanson! – Az ügynök csitítása után néhány pillanatig csend volt. Ugrásra készen vártam, hogy kijönnék-e, de nem hallottam lépteiket.

– Sajnálom. Igazán sajnálom. – Caspart hallva visszafojtottam a lélegzetemet, hogy egyetlen szavát se szalasszam el. – Azt hittem, itt biztonságban lesz, mert ki keresné nálatok, de tényleg ostoba ötlet volt. Nem gondoltam bele, hogy veszélyt hozhatok a nyakatokra!

– Azt látom, hogy nem gondoltál bele! – puffogott Adam. Legszívesebben leszidtam volna. Hát nem hallja Casparon, mennyire megbánta, akármit is tett? Miért kell még nagyobb lelkifurdalást okozni neki?

– Sajnálom – ismételte meg. – Viszont tudnom kell, merre van az a baba... Azt hittem, itt találom, de eltűnt a polcról. Nézttem a gyerekszobában is, de semmi.

Baba? Lizzy baba? – ráncoltam össze a homlokom. Ellöktem magam az ajtótól, és a padlásfeljáró felé iramodtam. *Ha megelőznek, biztosan kihagynak az egészből, csak mert egy gyerek vagyok. Nekem kell először megkaparintanom!*

Felugrottam, hogy belekapaszkodjak a lelógó kötélbe, mire leereszkedett elém a kissé rozoga létra. Adam már hetek óta ígérette, hogy kicseréli, nehogy egyszer leszakadjon alattunk, de még nem volt ideje rá. Gyorsan felmáztam, és felhúztam a létrát meg a kötelet is. Már hallottam a lépéseket, mégsem foglalkoztam velük.

A padlásunk teljesen egyedi volt. Mi nemcsak a régi cuccainkat tároltuk itt, hanem egy apró pihenőszobát is berendeztünk magunknak. Az egyik sarkot teleszórtuk pihe-puha díszpárnákkal, amiken elfeküdhattünk. Miközben mi befűrtük magunkat közjűk, Camilla

gyakran felolvasott itt nekünk. A másik sarokban egy íróasztal volt. Ha odalent túl nagy ramazurival folyt az élet, vissza tudtam vonulni ide leckét írni vagy magolni, és Adamnek is jól jött a szereptanuláskor.

Lizzy ugyanott ült, ahová pontosan nyolc napja letettem: egy kopottas hintaszékben a padlásablak előtt. Nehéz szívvel hoztam fel ide, de úgy éreztem, eljött az ideje. A barátaim szobája kezdett egyre felnőttesebb lenni, én sem maradhattam le mögöttük azzal, hogy még babákkal veszem körül magam.

Lehajoltam Lizzyhez, és a karomba emeltem. A tengerkék szempár még mindig olyan megnyugtatóan nézett vissza rám, mintha valódi értelem csillogna benne. Anyától kaptam Lizzyt, még mielőtt meghalt volna, legalábbis Susan néni ezt mondta, de... gyanítottam, hogy ő vette anya halála után a babát. Egyáltalán nem bántam ezt a kis csalást, mert a szívem mélyén úgy éreztem, ha anyának lehetősége lett volna rá, biztosan ugyanezt a játékot választja nekem.

– Jossie! – kiáltott fel Adam. A hangsúlya biztosított arról, hogy ha fél másodpercen belül nem eresztem le a létrát, hatalmas bajban leszek. Tétovázva bámultam hol a babára, hol a lejáratra, aztán végül döntöttem. Adam biztosan megtiltja büntetésből Skóciát, de nem számít. A baba Casparhoz kapcsolódik valamilyen módon. *Tudnom kell, hogyan! Ez most fontosabb.*

Felemeltem az apró, piros alapon fehér pöttyös, lenge szoknyát, végigtapogattam az egész babát, de nem találtam semmi furcsát rajta. Lehet, hogy nem is erről a babáról volt szó...

A kiáltozás odalentről egyre dühösebbnek hangzott, és már majdnem feladtam, amikor a pillantásom a fej és a nyak illeszkedésére tévedt. Valahogy lazábbnak tűnt, mint korábban, mintha valaki már levette volna egyszerűen. Az ajkamba harapva simítottam végig az illeszkedésen.

Nem akartam feleslegesen tönkretenni a babát, hiszen barátként az egész gyerekkoromat végigkísérte, de egy erős megérzés azt súgta, jó helyen keresgélek.

Óvatosan megfogtam a fejet, és finoman húzni kezdtem. Azt hittem, nehezebb lesz leszedni, de egy halk, pukkanó hang kíséretében szinte azonnal megadta magát. Ahogy valami a földre pottyant a lábam elé, ösztönösen hátrébb léptem. Letettem Lizzyt a hintaszékbe, aztán lehajoltam a papírdarabért.

Visszafojtott lélegzettel simítottam ki a lapot, és olvasni kezdtem a neveket meg a mellékük firkantott megjegyzéseket.

Garry Temple – MZS, Caduceus.

Quentin Leare – MGY, Aranykoszorús, Új világ.

Sonja Sergenjev – MGY, Vörös lámpa, Ércbeborított.

Fox Saints – MZS, nyíl a pestishozónak.

Újra és újra elolvastam a neveket. Caduceus, Aranykoszorús, Ércbeborított... Ismertem a jelképet és a jelzőket, mindegyik a görög mitológiához kapcsolódott, de hogy ebben az összefüggésben mit jelentettek, az nem akart összeállni a fejemben. Miért fontosak Casparnak, és miért rejtette el ezt a papírfecnit?

Hirtelen kicsapódott a lejárati ajtaja, én pedig felsikkantottam. Adam feje bukkant elő a nyílásban, és az arckifejezése semmi jót nem ígért.

– Jossie! – Ennyit volt képes kipréselni magából, miközben talpra vergődött és kiegyenesedett. Egészen addig hátráltam, míg bele nem ütköztem a hintaszékbe. A régi bútordarab meginogott, Lizzy feje pedig végiggurult a fapadlón, egészen Adam cipőjéig. A festett írisz a semmibe révedve bámult el mellettem.

Adam nem szólt egy szót sem, csak villámló tekintettel meredt rám, miközben Caspar és az ügynök is felmászott.

– A francba! – Caspar két lépéssel mellettem termett, megragadta a kezem, és feszegetni kezdte az ujjaimat. Teljesen ledermedtem; kizárólag az érintésére tudtam koncentrálni, semmi másra. Csak álmodoztam erről eddig, de direkt még sosem érintett meg. Egyszer összeért a kezünk, mikor ugyanabban a pillanatban nyúltunk egy muffinért Julie születésnap buliján, de az véletlen volt. Szívdobogató véletlen.

Annyira magával ragadott a kábulat, hogy csak késve jöttem rá, mit is akar tőlem. A csalódottságtól szétnyíltak az ujjaim, és eleresztették a cetlit.

– Megvan – sóhajtott fel Caspar megkönnyebbülve, felmutatta az ügynöknek a papírdarabot.

– Akkor indulhatunk is – bólintott a férfi. Lesöpört a kabátjáról egy nem létező porszemet, majd Adamhez fordult. – Felejtsek el a mai estét, és azt tanácsolom, egy időre azt is, hogy ismerték Mr. Crosley-t!

– Mi? – nyögtem halkán, de senki sem foglalkozott velem. Caspar elindult a lejárat felé, ettől olyan pánik tört rám, amelyet csak egyszer éreztem eddig: mikor Adamet elrabolta az az örült nőszemély, és attól félttem, sosem látom többé. – Garry Temple – MZS, Caduceus. Quentin Leare – MGY, Aranykoszorús, Új világ. Sonja Sergenyev... – Hogy mi vett rá arra, hangoosan is felmondjam a papírra írtakat, nem tudtam volna megmondani. Valami azt súgta, ezzel húzhatom még egy kicsit az elkerülhetlent. Az ügynök fehér lepényképe megkeményedett. Egy pillanatig azt hittem, ordítani fog velem, de mikor megszólalt, a hangja inkább feszültnek tűnt, mint dühösnek.

– Ez sok mindent megváltoztat...

Sarokba szorulva

CASPAR:

A kihalt épület málló vakolatából apró darab pottyant le a koszos földre. Hogy eltereljem a figyelmet, a sárga műanyag széken gubbasztva azt tippelgettem, mikor engedi el magát egy újabb. Akár egy büntetésben lévő kislány, egyszerűen kitétek a folyosóra, miközben Brook és a többiek megbeszélést tartottak odabent. Utoljára nyolcévesen történt velem hasonló, mikor Petty Pensel kicsúfolt, én pedig megdobtam krumplipürével az iskola ebédlőjében. Az igazgató behívatta a szüleimet. Szörnyű érzés volt odakint várni.

Persze, ahogyan az, úgy ez a mostani is az én hibám, megint sikerült mindent totálisan elszúrnom. Lehet, hogy jobb lett volna megmaradni egyszerű járőrnek, ott nem okozhatok nagyobb bajt. Most gyors-hajtókat kergetnék, és bírságokat osztogatnék. Talán ez az ügynöki munka nem nekem való, nem vagyok elég... jó. Annál, hogy az ember tehetségtelen, egyetlen rosszabb van, ha tehetségesnek gondolja magát.

Sóhajom halk visszhangot vert a megszürcült falak között. Még mindig láttam magam előtt Adam csalódottságát. Rohadtul dühös rám, és minden oka megvan erre. Én is rohadtul dühös vagyok magamra.

Brook a család fejébe véste, mennyire fontos, hogy mindent titokban tartsanak, és Jossie a papíron lévő neveknek még a kezdőbetűit is elfelejtse, aztán megnyugtatta őket: szinte semmi esély arra, hogy bárki náluk keresse az információkat. Persze a tudtuk nélkül ráállított a családra néhány ügynököt, de valóban nem sok esély volt rá, hogy a Főnök kiderítse a Swanson családdal való kapcsolatomat. Egyszerűen csak biztosra akartunk menni: megvédeni Jossie-t és amit tud.

Őt is sikerült halálra rémisztenem. Éjszaka, mikor kiosontunk a hátsó ajtón, könnyes volt a szeme a félelemtől. A lelkipurdalás újabb sóhajt csikart ki belőlem.

– Bűnti? – A kérdésre oldalra kaptam a fejemet. Bernard Switz vigyorában semmi rosszindulat nem volt. Ha régen én az ételdobáló rosszfiú szerepét játszottam az iskolában, akkor ő biztosan az a típus volt, aki a rosszfiúk után loholt hű fegyverhordozóként, és csodálva figyelte, mi mindenre képesek. Nem nagyon találta a hangot a többi ügynökkel, ezért folyton az én társaságomat kereste. Két lúzer, aki kilóg a csapatból.

– Olyasmi – bólintottam rá. A mellettem lévő szék kissé megnyikordult, ahogy leült rá. Előrehajolva a combjára könyökölt, és ő is a vakolatbámulás sportját kezdte űzni. Két éve tartozott már Brook csapatához, így amíg engem nem vettek be, övé volt a zöldfülű titulus.

– Hát, együtt érzek. Ha össze kéne számolnom, hányszor voltam hasonló helyzetben, a kezujjaim mellett még a lábujjaim sem lennének

elegen. – Nem nevetett hangosan, de a tekintete rám mosolygott, és ez oldotta bennem is a feszültséget. – Mi történt? – érdeklődött hátradőlve.

– Elszúrtam.

– Előfordul.

– Igen, de én civileket kevertem bele, a barátaimat, sőt, egy kislányt. Szerencsére nem lett belőle baj, de nem rajtam múlt. Sosem bocsátottam volna meg magamnak! – szorult ökölbe a kezem.

– Felesleges foglalkozni a „mi lett volna, ha”-val. A mi munkánkban beleőrül az ember, ha ilyesmiken járhatja az agyát! – Brook olyan hangtalanul jelent meg mellettünk, hogy mindketten ugrottunk egyet. Hogy a szégyenteljes mozdulatot titkoljam, gyorsan felpattantam, mintha várnám az ítéletemet, de Brook helyettem Bernard felé fordult elsőként. – Switz, maga mit keres itt? Nem terepen lenne a helye?

– Marger átvette a feladatot néhány órára. Elhoztam a tegnapi megfigyelés eredményeit – nyújtott át egy mappát, amit eddig nem is vettem észre nála.

– Azt mondtam, maradjon a megfigyelőhelyén! Az eredményeket elküldhette volna Margerrel is. Nem bírom, mikor a parancsaim ellenére cselekszenek! – Brook mogorván kitépte Bernard kezéből az aktát, de fel sem nyitotta. Sosem tudtam, hogyan képes egyetlen pillantásába ennyi szigorúságot sűríteni, de valahányszor így nézett valakire, az illető az apja előtt álló, ledorongolt kölyöknek érezte magát. – Na, mire vár? Elmehet! Vissza a megfigyelőhelyre! – horkant fel. Bernard az ajtó felé perdült, és úgy iszkolt ki az épületből, mint patkány a süllyedő hajóról. – Maga! Leülni! – Majdnem újra össze-rezzenedtem, ahogy Brook rám, aztán a székre mutatott. A lábam engedelmesen csuklott össze, hogy teljesíthesse a parancsot.

– Ma éjszaka Tokióba utazik és meghúzza magát, amíg nem keresem fel én magam! Ezt tegye el! – húzott elő a belső zsebéből egy kis borítékot. – Benne vannak az új személyazonossági iratai, némi pénz és egy cím. Menjen el oda, ott adnak magának szállást és munkát.

– Ennyi? – meredtem a fehér papírra. Bizarrnak tűnt, hogy a jövőendő életem belefér egy ekkorka borítékba. Brook félreértette a kérdésemet.

– Estig egy szállóban tölti az idejét, aztán kivisszük a gépéhez. Minden rendben lesz, csak most már húzza meg magát! – fektette a tenyerét a vállamra. Idegesen bólintottam. Ismertem a helyzetet annyira, hogy tudjam, Brook csak a szokásos nyugtatóbeszédet vetette be. *Hogyan is lehetne minden rendben?*

– Még valami... Ide a mobiljával! – nyújtotta eléem a tenyerét. – Már rég meg kellett volna szabadulnia tőle! – vágta zsebre egy megrovó fejcsóválással. Úgy gondoltam, ha nem viszem magammal a beépülési akciókra, nem gond, hogy megtartom, de tényleg hülye ötlet volt magamnál tartani. Főleg miközben betörök. De a telefonban benne volt minden SMS, ami fontos volt számomra. Megtartottam őket, mint a régi emberek egy-egy képeslapot. Nehéz megszabadulni a múltunk darabjaitól még akkor is, ha tudjuk, jobb lenne nélkülük.

A szálló, ahová elfuvaroztak, eléggé lepukkant volt, de most a foltos lepedő és a kopott párnahuzat érdekelt a legkevésbé. Az ágy szélén ülve a vonalas telefont szuggeráltam, és minden akaraterőmre szükségem volt, hogy ne emeljem fel a kagylót. Bele sem mertem gondolni, mit szól majd az édesanyám ahhoz, hogy egyszerűen eltűntem. *Vagy talán mondanak majd neki... valamit?* Nem volt merszem rákérdezni Brooknál, de felmerült bennem, hogy esetleg megjelenik majd egy egyenruhás az ajtajában, hogy együtt érző arccal közölje

vele, egy akció során az életemet vesztettem. Láttam magam előtt, ahogy az én erős anyám lába remegni kezd, aztán megadva magát a gyász súlyának, összecsziklik. Apámmal persze más lenne a helyzet – őt a tény, hogy hagytam magam megöletni, csak megerősítené abban a hitben, hogy túl gyenge vagyok. Vagyis voltam. Talán még elégedettséget is érez majd, hiszen: ő megmondta.

Felpattantam, és róni kezdtem a köröket az alig néhány négyzetméteres szobában. Csak most állt össze bennem, mi is történik körülöttem, és mit jelent mindez rám és a szeretteimre nézve. Az is megeshet, hogy egész életemben bujkálnom kell majd feladva mindent, amit eddig biztosnak tudhattam. A anyámat, a barátaimat, a munkámat, Julie-t...

Tekintetem megint a telefonra tévedt, és mielőtt még gondolkozhattam volna, az ujjaim önálló életre kelve bepötyögték a fejembe vésett számot. Csak egyszer csörgött ki – talán, ha többet kell várnom, még időben lecsapom a kagylót –, így nem volt időm észhez térni.

– Halló! – Julie hangja kissé álmosnak tűnt – biztosan ma éjszaka is fellépése volt, én meg felébresztettem. Keményen egymáshoz kellett préselnem az ajkaimat, hogy véletlenül se szólaljak meg. – Halló, van ott valaki?

– Ki az, gesztenyém? – hallottam meg Peter dörmögő kérdését a háttérből, mire a szám fintoiba torzult. Hogy ebben a pillanatban őt vagy magamat utáltam-e jobban, az rejtély volt saját magam előtt is. Vajon mit szólna, ha megtudná, hogy a feleségét hívogatom?

– Nem tudom, nem szól bele. – Lehunytam a szemem, és igyekeztem egyenletesen lélegezni. Még néhány másodperc, és úgyis leteszi – szorultak össze az ujjaim a kagylón, majdhogynem elroppantva azt. Elnyílt a szám, de nem adtam ki hangot rajta, csak tátogva elköszöntem: „Ég veled, Julie!”. – Hát jó, ha nem, akkor nem. A viszont nem

hallásra! – felelt a búcsúyra gúnyos és kissé bosszús hangon, fogalma sem lehetett róla, hogy talán tényleg bejönnek a szavai. A véget jelző kattánás után még vagy egy percig a fülemnél tartottam a telefont, talán ez az idő még hosszabbra nyúlik, ha nem hallom meg az ajtó felé közelítő lépéseket.

Felpattantam, és ösztönösen a fegyverem után nyúltam, hogy tetterre készen várjam a látogatómat. Az ajtó végül kinyílt, én pedig meglátva a belépő sziluettjét, megkönnyebbülten felsóhajtottam.

– Na, le ne lőjön, fiam! – hördült fel Brook. Becsukta maga mögött az ajtót, aztán egy bőröndöt hajított pont oda, ahol még az előbb én ültem. Gyorsan eltettem a pisztolyomat. – Ruhák és minden egyéb, amire szüksége lehet. Ha valami kimaradt, majd megveszi Tokióban. Azzal meg mit csinált? – bukkantak fel hirtelen ráncok a homlokán. Követtem a pillantását, ami egyenesen a fekete telefonra szegeződött. Verejtékcsepp csorgott a tarkómon, és elindult lefelé a gerincem vonalát követve. – Mondja, hogy nem hívtott fel senkit! – fürkészte az arcomat, hogy aztán az igazat leolvassa róla felkáromkodjon. – A kurva életbe, hogy miért kezdek mindig zöldfülűekkel! Hogy lehet ennyire idióta?

– Nem beszéltem senkivel! – Egyetlen lépés után megtorpantam, Brook úgy nézett ki, mint egy vörös posztóval bőszített bika. – Lettettem, nem szóltam bele. Nem tudja, hogy én hívtam, ebben biztos vagyok.

– Ostoba kölyök! – rázta meg a fejét, mintha meg akarna szabadulni egy, a hajába ragadt bogáncstól. Két lépéssel az éjjeliszekrény mellett termett, megragadta a telefon drótját, és egyetlen rántással kitépte a falból. – No, most már remélem, egyedül hagyhatom erre a néhány órácskára... Vagy talán szóljak Margernek, hogy kinti megfigyelés helyett inkább jöjjön be dadának? – érdeklődött fenyegetően.

– Ne! Erre semmi szükség – tiltakoztam azonnal. Elképzelni sem tudtam volna megalázóbbat, minthogy egy kollégának ilyen módon kelljen felügyelnie rám.

– Akkor üljön le a seggére, és kapcsolja be a tévét! Ha pedig unal­ mában ingerenciája támad csinálni valamit, esküszöm, zsebből ál­ lom magának a fizetős pornócsatornát, csak estig fel ne keljen arról az ágyról! – mutatott az említett bútordarabra. Még arra sem volt időm, hogy a döbbenettől nyitva felejtett számat becsukjam, már ki is viharzott az ajtón. Csak akkor vörösödtem fülig, amikor meghal­ lottam a kulcsot elfordulni a zárban.

JOSSIE:

A NetCafe mindig tele volt délutánonként, azt viszont nem gondol­ tam volna, hogy a délelőttök is ennyire zsúfoltak. Az emberek hang­ ja, a nevetés, a beszélgetés zshivaja bántotta a fületem – mintha füle­ műletrilla zavarná egy özvegy gyászát a koporsó mellett. Simon va­ lószínűleg nevetne a túlzó és fennkölt hasonlaton, de ez semmit nem változtat azon, hogy így érzek. Nem árulták el pontosan, mibe ke­ veredett Caspar, de abban majdnem biztos voltam, ha nem történik valami csoda, soha többé nem látom őt.

Egyetlen perc nem sok, annyit sem aludtam éjszaka, helyette elme­ puzzle-t játszottam. Próbáltam összeilleszteni a darabkákat, hogy leg­ alább megértsem, miért kell elszenvednem ezt a veszteséget. *Caspar bele­ nyúlt valamibe a munkája során. Valami nagyba és durvába. És az egyet­ len nyomot azok a papírra firrált nevek jelentik, csak ebből indulhatok ki.*

Leültem az egyik felszabaduló gép elé, és megnyitottam a böngé­ szőt. Nem akartam az otthoni laptopot használni, gyanítottam,

hogy Adam időről időre megnézi az előzményeit, és attól is féltém, hogy valaki visszakövethet IP-cím alapján.

Garry Temple – írtam be az első nevet a keresőbe. Ahogy meglátam a több mint tízezer kidobott találatot, már tudtam, hogy ezzel semmire sem fogok menni. Egy egyedibb névre lesz szükségem.

Quentin Leare – ismét lenyomtam az entert. Háromezer-négy-százhuszonöt link. *Ne már!* – nyögtem fel hangosan. *Miért hívnak ennyi embert Quentinnek vagy Leare-nek?*

– Helló, kis csalogány! – Összereztem, ahogy Simon hátulról a vállamra nehezedett. Mindig így nevezett, annak ellenére, hogy már vagy ezerszer elmagyaráztam neki, a csalogányok közül csak a hímek énekelnek. Rá akartam förmedni, hogy ijesztgesse az anyukáját, de ahogy előrehajolt, és pusztit nyomott az arcomra, meg is feledkeztem az alattomos kis támadásáról. – Mitcsi? – érdeklődött mellém húzva az egyik szabad széket. Egy mozdulattal kisimított a homlokából néhány rakoncátlan, tejfölszóke tincset, megigazította a szemüvegét, aztán minden sejtjével rám figyelt. Ezt szerettem benne, ha mondtam neki valamit, biztos lehettem benne, hogy nemcsak jólneveltségből hallgat végig, hanem tényleg érdekli, amit mondok.

– Kutatok – ült ki a koncentráció a vonásaimra a szájam szegletétől a szemöldökömig, de egyetlen használható ötlet sem ugrott be. Végül Simonhoz fordultam megváltó tanácsot remélve, ő sokkal jobban értett az ilyesmihez, mint én. – Figyi, mit tennél, ha lenne négy neved... négy teljesen átlagos név, amit ha beírsz a keresőbe, kidob vagy ezer vackot. Hogyan szűkítenéd a keresést?

– Van valami összefüggés a négy személy között? – hajolt közelebb a monitorhoz. Azonnal az egérhez kaptam, és becsuktam az oldalt. Az egy dolog, hogy én semmibe veszem az ügynök figyelmeztetését,

de Simont nem akartam belekeverni semmibe. Összevont szemmel fürkészte az arcomat, végül rám hagyta a titkolózást.

– Nem tudom, talán... – kezdtem kotorászni a táskámban egy zsepi után, csak hogy addig se kelljen ránézniem. Látszatcselekedetként szipogtam párat és megtöröltem az orromat.

– Írd be mind a négy nevet egyszerre, hátha szerepelnek egyetlen oldalon – tanácsolta némi töprengés után. Hümmögve bólogattam, de csak ültem tovább, nem nyúltam a billentyűzetért. Egy rövid ideig még a pillantása kereszttüzében tartott, aztán sóhajtva hátrátolta a székét. – Addig megyek, és hozok valamit inni – indult el a pult irányába. Hálásan néztem utána – bár a pincérnő mindig kijött magától a gépekhez, hogy felvegye a rendelést.

Gyorsan bepötyögtem a fejembe vésett névsort, és lélegzet-visszafojtva vártam az eredményt. Hiába. Simon ötlete jó volt, csak épp nem jött be. Talán nem kapcsolódnak sehogyan az illetők vagy...

Izgatottan kattintottam a lap alján lévő linkre, miután megláttam, hogy az FBI egyik aloldalára vezet. Sokáig töltött, végül a pontos találat helyett átirányított a nyitóoldalra. Bár sejtettem, hogy felesleges, gyorsan végigfutottam a sorokon – sehol sem említették a négy nevet. Valószínűleg titkosították vagy már régen törölték az adott szöveget.

Néhány hete láttam egy filmet, tizenhárom évesek feltörték benne egy szigorúan őrzött bank kódjait. Olyan könnyűnek tűnt az egész, de a valóságban a hozzám hasonló tiniknek fogalmuk sem volt az ilyenekről. Még Simonnak sem, pedig ő az élete felét a gép előtt töltötte.

– Na, jutottál valamire? – tért vissza egy sűrű narancslével. Automatikusan elfintorodtam az első láttán, és elvettem tőle a másodikat.

– Miért iszod azt a vackot?

– Mert finom – vette ajkai közé a szívószálat; az első korty után megfeszültek az arcizmai. A látvány hangos nevetésre készített, egy pillanatra teljesen megfélekedtem a tegnap este történekről. Nem tartott túl sokáig; a hirtelen jókedv szárnyai szinte azonnal letörttek, és villámgyors zuhanásba kezdtem. Simon észrevette a hangulatváltozást, mégsem tette szóvá. – Igazából azért iszom ezt, mert elkezdtem bokszolni – vonta meg a vállát, mintha ez az információ semmi-ség lenne, nekem viszont leesett az állam.

– Bokszolni? Te? – Önkéntelenül végigmértem, és csak későn eszméltem rá, mennyire megalázó lehetett ez tőlem. A bokszolókat mindig nagydarab, izmos embereknek képzeltem, amilyen Simon bátyja, Mark is volt. Egyszer láttam őt messziről, és a húsz éve ellenére igazi izomkolosszus. Simont viszont a százkilencven centijével és vékonyka alkatával inkább a „törékeny és érzékeny férfi” kategóriájába soroltam. Aki még a pókot is óvatosan kitessékeli a szobájából ahelyett, hogy levadászná egy papuccsal.

– Kösz a támogatást! – tette le kicsit hevesebb mozdulattal a poharát az asztalra. A sötét löttyből néhány csepp túlsordult a peremen, és végigfutott a pohár külső oldalán.

– Nem, nem! Ez tök jó! Komolyan! – mentegetőztem. Nem állt szándékomban elvenni a kedvét, csak néha előbb beszéltem, mint ahogy az agyam járt. – Csupán azt hittem, nem szereted a küzdősportokat. Markot is mindig izomagnak meg hasonlóknak hívtad, és...

– Tévedtem.

– Ó, hát jó. Értem. És hogy megy? – mutattam érdeklődést, hogy kijavítsam a hibámat.

– Ha nem is nézed ki belőlem, jól – fordította el morcosan a fejét. Felsőhajtottam.

– Simon... – Oldalra fordultam a széken, és a kezemet a karjára fektettem. – Én csak... Tudod, te mindig olyan kedves vagy, gyengéd, barátságos és mosolygós, egyszerűen nem tudom elképzelni, hogy valakit megüss. Az pedig, hogy téged ütnek meg, a frászt hozza rám. Nézd csak meg! – mutattam meg neki a karomat, ami tiszta libabőr volt. Ahogy a mutatóujjával finoman végigsimított rajta, elmosolyodtam. – Na, látod, erről beszélek! Te inkább simogatsz, nem ütisz.

– És mit érek vele? – húzta vissza a kezét.

– Ezt meg hogy érted? – zavarodtam össze. Már hetek óta volt valami baja, de eddig azt gondoltam, hagyom, majd ha el akarja mondani, akkor úgymint megteszi. Addig felesleges faggatni. Ám most kezdek úgy érezni, ez nem valami múló depresszív időszak, amilyeneken én és minden korunkbeli átmegy időről időre.

– Sehogy.

– Simon... Valami baj van? – húzódtam közelebb hozzá, mire elvörösödvé hátrahőkölt. Egy fiatal pár ült le a mellettünk lévő géphez, túlságosan benne voltak a privát szféránkban ahhoz, hogy Simon képes legyen egy meghitt, baráti vallomásra. – Gyere, menjünk innen, beszéljünk! – hajtottam fel három nagy kortyra a narancslevemet, aztán gondosan kikapcsoltam a számítógépet. Már nyúltam a tárcámért, mikor Simon megrázta a fejét.

– Már kifizettem, hagyjad! Meghívtalak – közölte. Hálásan biccentettem, aztán átbújtattam a nyakam és a jobb karom a táskám szíján – így könnyebb volt cipelni.

Nehéz szívvel léptem ki az utcára. A hosszú, álmatlan éjszaka után tettvágytól fűtve jöttem ide, bár talán már akkor is tisztában voltam vele, hogy csak ámítom magam. Ha tényleg olyan zűrös dologba keveredett Caspar, biztosan töröltek minden nyomot utána. *Elveszítem őt...* – pislogtam néhányat, hogy gátat szabjak a könnyeimnek.

Lábaink ösztönösen a játszótér felé vittek, mint mindig, ha nem volt előre megbeszélte programunk. Ott ismertem meg Simont. Fél év-re rá, hogy Adam magához vett, Julie-éknál töltöttük az időt. Faunia hisztis kedvében volt, sehogy sem akart nyugodtan megülni Camilla ölében, ezért amíg a felnőttek beszélgettek, lehoztam sétálni.

Egyszerűen csak elindultam a gyerekhangok felé, és a kis, elkerített játszótéren kötöttem ki. Simon az egyik padon üldögélt teljesen egyedül, körülötte kiskölykök rohángásztak, de ő teljes nyugalomban lapozgatott egy *Death Note*-mangát – kérdés sem volt, hogy rokonlelkek vagyunk. Beszélgetni kezdtünk, a barátság láthatatlan kötelékei pedig pillanatok alatt körbeszöttek minket.

Automatikus mozdulattal nyitottam ki a biztonsági kerítést, aztán Simonnal a nyomomban átvágtam a homokozón. A libikóka mellett lenyomtam egy kissé a magasba meredő ülökét, majd figyeltem, ahogy elengedve apró porfelhőt kavart.

– Szóval, mi van veled? – vettem bele magam a legszélső, narancssárgára festett hintába. A figyelemelterelés legjobb módja, ha más gondjával foglalkozik az ember. Most nagy szükségem volt erre.

– Semmi, mi lenne? – Simon kikerült egy kisfiút, aki épp homokpogácsát sütött, aztán megállt előttem. Ujjai átfogták a hintám lánccát, és lassan előre-hátra mozgatták.

– Nem tudom. De látom, hogy van valami... – néztem fel az arcába. Olvasni akartam belőle, de merőn bámulta a lábamat, előre hulló, félhosszú haja eltakarta a vonásait.

– Veled is van valami, és nem mondod el, akkor meg? – mormolta vádlón, amikor már szentül hittem, hogy nem fog válaszolni. Nem volt mit átgondolnom, felcsúsztattam a kezem a láncon, hogy az érintéssel kérjem a figyelmét. Ahogy rám nézett, a napsugarak fényes aurába vonták a körvonalait.

– Caspar belekeveredett valamibe, és elment. Lehet, hogy örökre – foglaltam össze rekedten azt, amiről úgy véltem, nem veszélyeztetheti őt. Megnyúlt az arca a meglepetéstől.

– És mi volt az a kutatás az előbb? – hullámzott egyet az ádám-csutkája.

– Megpróbáltam rájönni, mi ez az egész, de semmit sem találtam. Nem is tudom, mit képzeltem... Hogy majd olyan titkos anyagokra lelek, amiket profi bűnözők sem találnak meg? Hiszen még egy nyomorult program letöltése is gondot okozna, ha nem lennél! – A nevetésem kétségbeesettnek hangzott, próbáltam visszanyelni a torkomat elszorító érzést, de gyengének bizonyultam. – Olyan bolond vagyok! – tört ki belőlem a sírás. Előrehajoltam, és a homlokomat a mellkasának támasztottam. A pólója alól kiszivárgó testmeleg és illat kicsit megnyugtató, ahogyan a tétova kéz is, ami a hajamat simogatta.

– Anyu, nézd, szejemese! – A gyerekhang élesen sivített bele az állandósult alapzajba. Mikor felpillantottam, először nem értettem, miért mutogat felénk a koromfekete hajú kisfiú, aztán ahogy Simon elhúzódott tőlem, eljutott az agyamig. Kuncogva hunyorogtam fel rá, de ő nem tartotta annyira viccesnek a gyerek tévedését, mint én. Hátat fordítva elindult a biztonsági kerítés felé.

Leugrottam a porba, és a szemem törölgetve követtem, az érzelmeim viszont a hintán maradtak: hol a szomorúság felé lendültem, hol az ellenkező pólus felé, pillanatok alatt változott meg a kedvem újra és újra.

– Ennyire szörnyű lenne a pasimnak lenni? – löktem finoman oldalba, mire halkán felmordult. Néhány percig némán sétáltunk egymás mellett, aztán nem bírtam tovább. Simon társaságában nem szoktam hozzá a feszültséghez. – Na jó, elég! Én elmondtam, mi bajom, most te jössz! – nyúltam utána, hogy megállítsam, de az ujjaim

épphogy csak súrolták a csuklóját. Teljes testében megmerevedett, én pedig már azt hittem, elmenekül, mikor hirtelen megragadta a kezemet. Botladozva követtem a közeli síkatorba, ahol végül eleresztett. – Nos? – dőltem neki a téglafalnak. Feldúltan tett két kört előttem, aztán megállt. Tekintete bizonytalanul kereste meg az enyémet, mintha még nem döntötte volna el, mit is akar pontosan mondani. Végül nagy levegőt vett, aztán... A halk, kattanó hangra mindketten oldalra kaptuk a fejünket.

Egy pillanatig fel sem fogtam, hogy egy pisztoly csövével nézek szembe – egyszerűen annyira váratlanul ért a látvány, hogy képtelen voltam azonnal feldolgozni. Simon gyorsan elém lépett, és ez újraindította az agyamat.

– Itt... itt a pénzem... – A nadrágzsebébe nyúlt, előhúzta kissé rongyos tárcáját, és a fegyveres férfi felé nyújtotta. Mindig mondtam neki, hogy vegyen újat, mert a végén még elhagyja az iratait vagy a pénzt, de az sosem jutott eszembe, hogy akár el is lophatják. A tinédzserek hamis biztonságérzetével sétáltam át az életemen, és most megtorpanásra késztetett a valóság.

Az iskolai bűnmegelőző órákon a fejünkbe vésték, hogy támadás esetén adjunk oda mindent – a pénz, mobil és egyéb tárgyak nem érnek annyit, mint az életünk –, mégis elcsodálkoztam Simon viselkedésén. Teljesen észnél volt, miközben a sokktól nekem az se jutott eszembe, hogy van-e nálam pénz, és ha igen, hová is tettem. A lábamat, mintha gumiból öntötték volna ki, látható reszketésbe kezdett.

A férfi felnevetett, és elindult felénk. Azt hittem, elveszi a tárcát, ám az a következő pillanatban a házfalnak csapódott, majd a földön kötött ki. Mire észbe kaptam, Simon ugyanígy járt, koponyája nagyot koppant a téglákon.

A pisztoly felém fordult, én pedig megadóan emeltem fel a kezem.

– Kérem... – Kétségbeesve pillantottam Simonra, megmozdult, de úgy tűnt, rendesen bevágta a fejét. – Van nálam még egy kis pénz, nem sok, de...

– Nem a pénzed kell – rázta meg a fejét a férfi. Most először néztem közvetlenül az arcába, és meglepődtem. Csak egy kölyök, aki, ha elhagyná a rosszfíús bőrdzsekit és a pisztolyt, akár városi egyetemistának is tűnhetne.

Szemlélődésem villanásnyi ideig tartott, azonnal elkaptam róla a tekintetemet. Félttem, hogy azt gondolja, megjegyeztem a vonásait, hogy majd azonosítani tudjam a rendőrségen.

– Hagyd őt... békén! – Simon a fejét lehajtva térdre küzdötte magát, aztán bal tenyérrel a falnak támaszkodott, és megpróbált felállni.

– Akkor mit akarsz? – találtam rá a hangomra. A pénz mellett egyetlen dolog jutott eszembe, mégis úgy éreztem, nem az a jó megoldás. Az előttem álló fiú egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki be van indulva rám.

– A nevek listáját akarom! – nézett a szemembe. Felelhettem volna, hogy fogalmam sincs, miről beszél, de ahogy kiejtette a szavakat, beengedtem őt a fejembe. Egyszerűen volt egy villanás, amikor látta a tekintetemben, hogy rádöbentem, miről is szól ez az egész. Elégedett mosoly ült ki az arcára, ami sokkal idősebbé és gonoszabbá tette a vonásait.

– Úgysem mondok semmit – szorítottam össze a számat a megerősítés kedvéért. Azt értem el vele, hogy jól szórakozott rajtam. Csak egy buta kislánynak tartott, nem hitte, hogy elég eltökélt vagyok. Tévedett. Félttem, rettentően félttem, de biztos voltam benne, hogy ha halálra kínoz vagy megöl, akkor sem ejtek ki a számon semmit, amivel bajba sodorhatnám Caspart.

– Meglátjuk, kisszívem, meglátjuk... – A fegyver a halántékomhoz emelkedett, csöve meglepően hűvös volt, mintha korábban egy fagyasztóban rejtegették volna. Talán így is volt. Egyáltalán nem kértelkedtem abban, hogy a srác meg meri tenni, amivel fenyeget, korát meghazudtoló keménységet sugárzott minden gesztusa. – Nem túl kellemes golyót kapni. Tudom. Volt már benne részem... – csúsztatta lejjebb a nyakamon a pisztolyt, aztán megállt a felkaromnál. Verejték csordogált a hátamon, mégis rázott a hideg. Fogaim meg-megkoccsantak, összeszorítottam a szemhéjam, amit nem látok, az nem is létezik. – Háromig számolok. Egy... kettő... Há...

Dörrenés helyett kiáltás hatolt a fülembe, felpattant a szemem, mert váratlanul ért. Támadónk kitekeredett pózban görnyedt előre, először nem értettem, miért, aztán észrevettem a háta mögött Simon – az ökle újra előrelendült, és a másik bordái közé vágott. Hatalmas káosz dúlt a fejemben, ezért ösztönből cselekedtem, mikor a fegyvert tartó kéz felé kaptam. Hogy önvédelemből akartam megszerelni, vagy Simon iránt támadt fel a védelmező ösztönöm, azt még én magam sem tudtam. Ujjaim feszegetni kezdték a fegyver köré fonódó markot, még a körmeimet is bevettem, de az idegen túl kitartónak bizonyult.

– FBI, fel a kezekkel! – A kiáltás egy csapásra megfagyasztott minket. Elég hülyén nézhettünk ki: Simon a fegyveres nyakát szorongatva hátulról, én pedig majomként csimpaszkodva a karján. – Azt mondtam, fel a kezekkel! – A sikátor bejáratában álló férfi újra figyelmeztetett minket. Remegve egyenesítettem ki az ujjaimat, majd oldalra léptem, Simon tétovázott egy keveset, de végül ő is engedelmeskedett.

Az ütés a hátamban váratlanul ért. Úgy zuhantam előre, egyenesen az ügynöknek, akár egy fellökött próbababa. Éreztem, hogy

valaki elrohan mellettünk, és nem esett nehezemre megtippelni az illető személyét.

– Francba! – A házfalnak estem, mikor az ügynök cseppet sem finoman ellökött magától, és a fegyveres után iramodott. Kezdett elegem lenni a taszigálásból – beleszédültem, és a vállam is megfájdult.

– Jól vagy? – Simon megérintette a karomat.

– Ühüm – préseltem ki magamból, aztán felnézve rá észrevettem az apró vérfolyamot a homlokán. – De ezt inkább nekem kéne kérdezniem tőled.

ADAM:

Már a lépcső aljából hallottam a halk dudorászást. Mosolyra húzódott a szám, és kicsit enyhült a szorítás a gyomromban. A tegnap este megviselte az idegeimet, ezért Crosley-ék távozása után nem a megfelelő módon viselkedtem: leordítottam Jossie fejét, majd mikor Cam csitítani próbált, bevágtam a durcást, és a fal felé fordulva alvást imitáltam. Persze öt perccel később már gyötört a lelkifurdalás – elhatároztam, hogy amint megvirrad, azonnal bocsánatot kérek mindenkitől. Aztán hajnalban elszundítottam, és csak most, fél tizenkettőkor ébredtem fel.

Halkan osontam a konyhához, akár egy profi kém, és megálltam a küszöbön. Sokszor előfordult, hogy ilyesmire vetemedtem. Lopva figyeltem a feleségemet – ha azt hitte, egyedül van, olyan fesztelenül viselkedett, hogy egyszerűen jó volt nézni. Ledobta minden gátlását, és átadta magát az ösztöneinek. Most is a tűzhely mellett kavargatott valamit, az illatából ítélve paradicsomszószt, közben csipője táncot járt a maga dúdolta dalra. A kigyózó mozgás megdobogtatta a szívemet, és szűkké varázsolta a frissen felvett alsómat.

– Ha most hátulról átölelek, fejbe vágzs a fakanállal? – érdeklődtem. Igyekeztem viccesre venni a figurát, pedig tényleg féltem a viszszautasításától. Ő volt az én csodám, hogyne rettegtem volna, hogy a hülyeségeim miatt elveszíthetem!

Megrezzent a hangomra, de nem fordult meg. Visszafojtott lélegzettel vártam a választát, és mikor megrázta a fejét, három, hosszú lépéssel átszeltem a konyhát, hogy átfűzzem karjaimat a derekán.

– Sajnálom, hogy idióta voltam – motyogtam a nyakába, miközben csókot nyomtam a selymes bőrrre.

– Tudom – vont aprót a vállán, aztán kiemelte a főzőkanalat az edényből, és alá tartva a tenyerét megfordult az ölelésemben. – Szerinted milyen lett? – fújta meg a gőzölgő szószt, aztán a számhoz tartotta. A gyors témaváltás okozta meglepetésemben kérdés nélkül kitátottam a szám. Ahogy a selymes állagú, édes-csípős mártás végigborzongatta az ízlelőbimbóimat, nyögő-morgó hangot hallattam.

– Ez isteni! De komolyan! – csettintettem a nyelvemmel, és már nyúltam is, hogy az ujjammal újabb nyalogatnivalót csenjek a fazékból.

– Adam Swanson! – Az apró kéz az enyémre csapott, mire fintorogva visszavonulót fújtam.

– Hé, azt mondtad, nem bántasz!

– Nem mondtam semmit, csak nemet intettem, és azt is arra, hogy a tegnapi miatt nem kapsz a fakanállal. Nyalakodás miatti legyintésről szó sem volt. – Mielőtt visszafordult a tűzhelyhez, szemében lángra kapott az a játékos kis láng, amit mindig úgy szerettem.

– A többiek hol vannak? – Most először eszméltem rá, hogy üresnek tűnik a ház. Ritkán adódott ilyen alkalom, azonnal felélénkültem a gondolattól, hogy kettesben vagyunk. Közelebb húzódtam Camillához, és újra átöleltem abban reménykedve, hogy hangulatba hozhatom.

– Susan Fauniával a hátsó kertben, virágot szednek az asztalra. Jossie pedig elment valahová. – A kedvem érezhető kókadásnak indult deréktáj alatt.

– Valahová? – rántottam össze a szemöldököm.

– Igen, valahová.

– Na jó, de pontosan hová? – léptem hátrébb, mikor felvette a kesztyűt, és áttette a forró lábost a fémtartóra.

– Nem tudom, nem kérdeztem. Azt hiszem, Simonnal találkozik – fordult felém. Megszabadította magát a kesztyűtől, és egyenesen a szemembe nézett. – Figyelj, Adam... – Most ő jött közelebb hozzám, és gyengéden arcomra simította a tenyerét. – Bíznod kell Jossie-ban, nem ellenőrizheted folyton, mert csak annál rosszabb lesz.

– De ő a húgom. – Még számomra is nyafogásnak tűnt, ahogy kijtettem, Cam is alig tudta elkergetni szája széléről a mosolyt.

– Elmondhatom, mit gondolk? – A tarkómon érzett cirógatásból sejtettem, hogy most olyasmi jön, aminek nem fogok örülni, mégis bólintottam. Cam pontosan tudta, hogyan lazítson el egyetlen érintésével, bár néha kicsit túlzásba vitte. Csokoládétekintete megolvadva szippantott magába, nekem pedig erőlködnöm kellett, hogy fel fogjam a szavait. – Szerintem az a baj, hogy nem testvérként, hanem apaként akarsz viselkedni vele.

– Ezt meg hogy érted? – sóhajtottam fel.

– Szinte egész életében Susan viselte a gondját, rá hallgat, őt tekintik az anyjának. Annak a személynek, aki utasíthatja, nevelheti. Ne, ne, ne, ne! Ne szólj közbe, hadd mondjam végig! – illesztette a mutatóját az ajkamra, mikor tiltakozni akartam. – Hiába költözött ide, ez nem változott. Legyél a bátyja, aki vigyáz rá, de egyben cinkos szövetséges is. Akkor mindent elmond majd, amit tudnod kell.

– Gondolod? – elemeztem végig magamban a hallottakat. Volt abban valami, amit Cam mondott, de még ennyi idő után is olyan kezdőnek éreztem magam a tinédzsernevelésben, hogy semmiben sem voltam biztos.

– Higgy nekem, manipulálásban jó vagyok – sütötte le a tekintetét szégyenlősen. Szerelmes voltam abba a tulajdonságába, hogy a szerénységét megtartva is tud izgató lenni.

– Nocsak, tényleg? – játszottam a meghökkenetet.

– Persze. Máskülönben hogyan vennélek rá arra, hogy a koszos ruháidat a szennyestartóba tedd, vagy hogy lehajtsd a vécéülőkét? – pislogott fel rám a szempillái takarásából. Végigfutott rajtam az ismerős bizsergés, amit csak és kizárólag ő volt képes kiváltani belőlem.

– Még a végén kiderül, hogy egy valódi stratégát vettem feleségül – vettem be a filmvászonra szánt, ezerwattos mosolyomat. Bejött. Cam fülig pirult és őzike szemeket meresztgetett rám. Nem bírtam tovább, lehajoltam hozzá, és megcsókoltam. A következő pillanatban már a pulton ült, lábaival szorosan átfogva a derekamat.

– Megesküdtem, hogy a konyhában nem csináljuk többet – motyogta.

– Fölmehetünk – ajánlottam, de szavaimmal ellentétben egy tapodtat sem mozdultam. Helyette becsúszattam a kezem a felsője alá, és megszorítottam a mellét. Esküdni mertem volna, hogy mikor az égiek megtervezték ezt a ruganyos, kerekded testrészt, előtte az én tenyeremről vettek mintát, hogy pontosan illeszkedhessen bele. Cam halk nyögése zene volt füleimnek, és egyfajta engedély arra, hogy továbbmehetek. Már szinte éreztem az összeolvadás gyönyörét, mikor a bejárati ajtó felől kulcszörgés zavart meg minket.

– A pokolba! – mordultam fel, ahogy Cam eltolt magától. Lepattant a pultról, és gyors ruhaigazgatásba kezdett, én pedig csak arra

tudtam gondolni, hogy miért is nem vittem fel még időben az emeletre.

– Jossie, szólj, kérlek Susanéknek, hogy kész van az ebéd. Az udvar... – Cam félbehagyta a mondatot, és rémült arccal meredt át a vállam fölött. Ahogy megfordultam, azonnal rájöttem, hogy miért. Jossie nem egyedül érkezett. Simon már ezerszer járt nálunk, a meglepetést nem ő okozta, hanem az a három öltönyös fazon, akikről csak a hülye nem jött volna rá, hogy ügynökök.

– Josephine Swanson, mit csináltál? – Kérdésemre dacosan összefonta maga előtt a karját, és elsötétült a pillantása. Mostanában túl gyakran nézett így rám.

– Miért gondolod egyből, hogy én csináltam valamit? – Kétkedő reakciókra válaszolni akart valamit, de az egyik ügynök megelőzte.

– A hűgát és a barátját megtámadták az utcán.

– Hogy mi történt? – kérdeztem vissza bénultan. Cam felsikkantott, átrohant a konyhán, és Jossie-t végigtapogatva ellenőrizte, megvan-e mindene teljesen épen. Ezt akartam csinálni én is, valami mégis visszatartott.

– Megtámadták a gyerekeket, de nem esett bajuk. A főnököm nemsokára itt lesz, addig üljenek le, és... csak üljenek le! – mutatott az ebédlőasztal felé a férfi. Kölyökképe volt még, és ez nem nyugtatózott meg túlságosan.

– Odakint van a lányom és a nagynéném – indultam a hátsó ajtó felé. Feldúlt lelkiállapotomban elmértem kissé a helyet, és a csípőcsontommal nekiütöttem a konyhapultra, miközben meg akartam kerülni. Csak a jelenlétük miatt nem szisszentem fel, pedig eléggé fáj.

– Majd én bekísérem őket. – A bal oldali fapofa karja sorompót állított elé a konyhabejáratnál, mire a másik kettő az ebédlőbe terelt minket, akár a birkákat. Direkt Jossie-val szemben ültem le, hogy

megtudhassam, mi a fene történt pontosan. Néhány másodpercig várakozva bámultam rá, mire felhördült.

– Mi van?

– Lennél szíves elmondani, mibe keveredtél megint? – könyökölttem rá az asztalra, hogy közelebb hajolhassak hozzá. Lebiggyesztette az ajkát, egy pillanatig a falat bámulta, aztán mikor rájött, hogy úgysem hagyom békén, visszafordult felém.

– Nem csináltam semmit. Csak sétáltunk Simonnal, erre az az alak pisztolyt fogott ránk – vetette oda flegmán.

– Pisztolyt? Te jó ég, Joss! – masszíroztam meg a halántékomat, úgy éreztem, hamarosan agyvérzést kapok. A gondolat, hogy egyetlen hajszálon múlhatott az élete, kiborított. Hogy a fenébe viselkedhetnék a haverkodó bátyjaként, amikor ilyesmik történnek velem! – És aztán? – meg akartam ismerni a teljes sztorit, mielőtt valóban elvisz az agyergörcs.

– Azokat a neveket akarta megtudni, amiket tegnap elolvastam... – folytatta sokkal halkabban és kevésbé pökhendin. Lehunytam a szemem, hogy nyugodtan tudjam folytatni.

– Megőrülök... – motyogtam magamnak, csak aztán adtam a figyelmem ismét neki. – És most? Miért van most itt az FBI?

– Nem tudom. Hazahoztak és beszéltek a tegnapi fazonnal, hogy jöjjön ide. Gondolom, ő majd kihallgat, vagy fene tudja, aztán ennyi.

– Aztán ennyi... Csak kihallgatja az FBI... – Camilla utánam nyúlt, ahogy felálltam a székről, de most nem voltam vevő a nyugtatására. Ki kellett mozognom magamból a feszültséget, így elkezdtem körözni az asztal mellett. Szinte láttam, ahogy a fekete napszemüvegek mögött a két ügynök tekintete követi a mozgásomat. Édes istenem, mibe keveredtünk?